

DODELIJKE WRAAK

Robert Bryndza bij Boekerij:

De Erika Foster-serie

Het meisje in het ijs

De stalker in de nacht

Donker water

Laatste adem

Koud bloed

Doods geheim

Fatale waarheid

Dodelijke wraak

De Kate Marshall-serie

Zonder gezicht

Schaduwland

Vallend duister

Duivelsbocht

Stille angst

ROBERT BRYNDZA

DODELIJKE WRAAK

WRAAK KAN HEEL ZOET ZIJN

Vertaald door Willeke Lempens

ISBN 978-90-225-9653-1
ISBN 978-94-023-1939-2 (e-book)
ISBN 978-90-528-6698-7 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Lethal Vengeance*
Vertaling: Willeke Lempens
Omslagbeeld en -ontwerp: © Henry Steadman
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 Tekst copyright by Raven Street Ltd.
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik draag dit boek op aan al mijn literair vertalers overal ter wereld.

‘Wraakzucht zit in mijn hart, de dood in mijn hand,
bloed en vergelding kloppen in mijn hoofd.’

– William Shakespeare, *Titus Andronicus*

1

VRIJDAG 13 JANUARI 2023

Alstublieft God, laat dit geen huwelijksaanzoek worden, dacht inspecteur Erika Foster.

Ze keek naar de andere kant van het drukke restaurant, waar Igor met een van de witgejaste obers stond te praten. Hij was duidelijk iets aan het regelen. Vroeg hij soms of er een ring voor hem in een chocoladesoufflé kon worden verstopt?

Het was een vrijdagavond in januari – en toevallig ook nog eens vrijdag de dertiende. Alles voelde nog wat kaal aan, nu alle kerstversieringen waren opgeruimd. Het restaurant bevond zich boven in de oxo Tower en ze hadden er een tafeltje aan het raam. Diep beneden haar zag Erika de Thames Embankment liggen. De rivier stroomde er als een zwarte inktstreep langs en weerspiegelde de lichten van de Londense skyline.

Ze was doodop van een lange dag vol papierwerk. Bovendien had ze naar de rechtbank gemoeten, om een getuigenis af te leggen tegenover de barse advocaat van een meervoudig verkrachter. Dit restaurant was haar veel te deftig. Alle obers droegen er witte handschoenen en er lagen veel te veel messen en vorken aan weerszijden van haar bord. En die chique jurk zat ook helemaal niet lekker.

‘Shit...’ fluisterde ze toen Igor terugkwam naar hun tafel. Hij had zich ook netjes aangekleed en droeg zijn beste zwarte pak. ‘Wat moest je daar nou?’ vroeg ze toen, wat luider.

‘O, ik heb ze even op het hart gedrukt dat de champagne goed koud moest zijn,’ antwoordde Igor met een grijns.

En daar verscheen inderdaad de ober met een fles. Hij was gewikkeld in een witte doek en werd hun gepresenteerd alsof het om een pasgeboren baby ging. Igor bekeek hem even door zijn bril met schild-

padmontuur en knikte toen. Het kostte de ober enige moeite, maar toch wist hij de kurk eruit te krijgen.

‘Mooie zachte plop,’ merkte Igor waarderend op.

‘We doen ons best, meneer,’ reageerde hij, met precies de juiste mengeling van eerbied en minzaamheid. ‘Zou mevrouw misschien even willen proeven?’

Mevrouw zou het liefst hebben dat je die fles gewoon neerpleurt en dan oprot, dacht Erika, maar ze glimlachte en knikte schijnheilig.

De ober schonk wat van de bruisende vloeistof in haar glas en deed beleefd een stap naar achteren toen zij een slokje nam.

Erika had niet zoveel met champagne. Ze had veel liever een koud blikje Dandelion & Burdock-fris met een frietje erbij gehad, maar ze zag dat Igor op haar oordeel zat te wachten en schudde deze gedachte gauw uit haar hoofd. Ze moest niet zo stom doen: de meeste alleenstaande vrouwen zouden het geweldig vinden als de man van wie ze hielden ze meenam naar een chic restaurant! ‘Erg lekker,’ zei ze dan ook braaf.

Daarop boog de ober zich naar voren en vulde hun glazen, terwijl hij boven een paar opengesperde neusgaten op hen neerkeek. ‘Mag ik vragen of dit een speciale gelegenheid is? Een huwelijksjubileum wellicht?’ zei hij, terwijl hij een emmer op een standaard dichterbij trok en de champagnefles tussen de ijsblokjes vlijde.

‘Nee hoor, we zijn niet getrouwd,’ zei Erika.

‘Nog niet,’ vulde Igor met een knipoog aan.

Er trok een onaangename kronkel door Erika’s buik en haar gezicht verstrakte. O... mijn... god... Hij gaat zo voor me op de knieën, tussen al deze mensen...

Na vier-jaar-en-een-beetje wist Erika nog steeds niet hoe ze Igor moest noemen. Haar vriendje? Welnee, ze waren geen tieners meer! Haar minnaar? Dat was zelfs nog erger. Haar partner dan? Ja, dat kon wel. Ze waren dan wel geen advocaten, maar toch vond ze dat nog de beste optie.

‘Wil mevrouw misschien nog wat ambachtelijk brood erbij?’

‘Nee, dankuwel.’

‘Ik kan u onze handmatig samengestelde oliën anders van harte aanbevelen. Deze gaan perfect samen met het brood.’

‘Heel fijn,’ zei Erika en ze klemde haar tanden op elkaar tot een glimlach.

‘Hebt u wellicht nog vragen over onze menukaart?’

‘Nee!’ snauwde ze.

Daarop klakte de ober met zijn hakken, schonk hun een kleine buiging en liep weg.

Igor keek Erika over de tafel heen aan en pakte zijn glas, waarna ze samen klonken. Vervolgens nam Erika zonder blikken of blozen een fikse slok, terwijl Igor zijn hoofd achterovergooide en zijn glas bijna in één teug leegdronk. Toen het stof van zijn colbert daarbij tegen zijn borstkas drukte, zag Erika een bult: er zat iets in zijn borstzakje. Er trok een rilling over haar rug.

Hij heeft een doosje met een ring bij zich!

Igor stak beide armen naar haar uit, legde zijn handen over de hare heen en haalde diep adem. ‘Erika, ik...’ begon hij.

Maar Erika trok zich abrupt los en vloog op. ‘Ik moet even naar het toilet.’

‘Oké...’ zei Igor. Hij trok een rimpel in zijn voorhoofd. ‘Gaat het wel?’

‘Ja hoor, prima.’

Erika beende de volle eetzaal door en botste daarbij bijna tegen twee obers met een gigantische verjaarstaart vol brandende kaarsjes.

Frisse lucht. Dat is wat ik nodig heb.

In de smalle gang voor het restaurant liep bedienend personeel af en aan. Erika stapte in een al volle lift en drukte op het knopje voor de begane grond. Ze voelde hoe de paniek zich in haar borstkas samenbalde en haar het ademen bemoeilijkte. En al die lijven die in de piepkleine lift tegen haar aan drukten, hielpen daar niet echt bij. Toen de liftdeur weer openschoof, perste ze zich dan ook vlug tussen de anderen door naar buiten, zonder te letten op alle afkeurende geluiden en geërgerde gezichten.

Pas toen ze eindelijk buiten het gebouw stond en de heldere, ijskoude rivierlucht opsnoof, voelde ze haar hartslag langzaam weer vertraagen. Ze greep zich vast aan de leuning op de muur langs de Embankment, het koude staal ervan voelde prettig aan.

Haar telefoon had ze boven in het restaurant op tafel laten liggen, maar haar portemonnee en haar penning van de Metropolitan Police zaten wel in haar glinsterende uitgaanstasje. Ze overwoog even om naar Waterloo Station te lopen en daar een taxi naar huis te nemen. Daarmee zou ze welk aanzoek dan ook voorlopig wel in de kiem smoren...

Ze zocht even in het tasje en vond een pakje sigaretten. Ze waren al oud en een beetje krom, maar nog wel te roken. Ze vroeg een passerende man om een vuurtje. De aansteker verlichtte een mager ruw gezicht toen ze haar handen beschermend om het vlammetje hield. Ze bedankte de man en inhaleerde dankbaar.

‘We zijn nog maar met weinig, wij rokers,’ zei hij glimlachend. Toen liep hij verder.

Erika blies een grote rookwolk uit en voelde de krachtige roes van de nicotine. Ze keek toe hoe een sleepboot zich dapper weerde tegen de snelle stroming van de rivier. Ze was nog maar pas weer begonnen met roken. Een sigaretje hier, een sigaretje daar, maar de laatste tijd steeds vaker.

Ging Igor haar nu echt zonder enige waarschuwing ten huwelijk vragen? Ze woonden nog niet eens samen! Hij had zijn eigen huis, vlak bij dat van haar in Blackheath, en bleef een paar avonden in de week bij haar slapen. Een huwelijksaanzoek zou alles overhoopgooien. Zo had hij een zoon uit zijn eerste huwelijk, Tom. Ze zou dan dus niet alleen echtgenote worden, maar ook stiefmoeder...

Nee. Ze hield van Igor en ze kon het ook prima vinden met Tom, maar dit kon ze niet. Ze was al eens getrouwd geweest. Mark en zij werkten zelfs samen, bij de politie. Alweer bijna negen jaar geleden echter was hij, samen met nog vier collega’s, bij een mislukte drugs-inval om het leven gekomen. Een inval die zij had geleid: zij was die dag hun meerdere geweest en had alle schuld op zich genomen. En ze zat nog steeds met het schuldgevoel over die verantwoordelijkheid. Dat was iets wat haar nooit meer zou loslaten.

Ze wilde niet opnieuw een echtgenote worden. Mark was haar man geweest. En dat zou hij nog steeds moeten zijn.

Ze had ooit een film gezien die haar diep had geraakt, *Sliding Doors*,

waarin twee verschillende versies van iemands leven worden getoond. Ze vroeg zich af of er ook een andere versie van háár leven bestond: een waarin hun politiebusje op die noodlottige dag bijvoorbeeld panne had gekregen – zodat die inval nooit had plaatsgevonden, en Mark en zij nog steeds lang en gelukkig leefden.

Haar sigaret was veel te snel op. Ze nam nog een laatste trekje en schoot de peuk toen het water in. Ze voelde zich hier, in de kou en de stilte, een stuk kalmer. Ze moest maar gewoon eerlijk tegen Igor zijn. Ze hield vreselijk veel van hem en hun leven samen. Samen, maar met ieder hun eigen leefruimte. Daar zouden ze het mee moeten blijven doen. Dat moest hij maar accepteren.

* * *

Erika beseftte pas dat ze via een andere ingang terug naar binnen was gegaan, toen ze in haar eentje in de lift naar boven stond. Ze stak net haar hand uit om op de knop te drukken om weer naar de begane grond te worden gebracht, toen de lift met een zachte ping stopte en de deur openschreef.

Ze zag een lege gang en hoorde een vrouwenstem galmen: ‘Ja, de politie, alstublieft... Er ligt hier een lijk, er is een man overleden.’

Erika stapte uit de lift. Waar was ze nu? Kennelijk was dit een van de verdiepingen van het gebouw met vaste bewoners. Overal zag ze witte deuren met een goudkleurig nummer erop.

Bij een openstaande deur aan het eind van de gang stond een schoonmaakkarretje, met ernaast een oudere vrouw in een legging en een oude trui, met gele rubberen handschoenen aan. Ze had een rommelige berg knalrood haar, een heleboel oranjekleurige foundation op haar gezicht en ze stond met haar onderarm over haar ogen te wrijven. ‘Het is in de oxo Tower, op de vierde verdieping, aan de Embankment. Ja, dankuwel.’

‘Alles in orde?’ vroeg Erika.

De vrouw beëindigde het telefoontje. ‘Dit is een privéverdieping,’ zei ze met een schorre stem, ‘alleen voor bewoners dus.’

‘Ik ben van de politie.’

De vrouw bekeek haar van top tot teen en bestudeerde haar lange, vrij slecht zittende avondjurk. Erika was blij dat ze haar politiepenning bij zich had. Toen ze deze liet zien, beet de vrouw op haar onderlip. O, leek haar gezicht te zeggen, en ze was duidelijk opgelucht. ‘Er ligt een lijk daarbinnen,’ zei ze, knikkend naar de open deur. ‘Een man.’

Erika gluurde naar binnen. Ze zag een moderne open woonkamer, met ramen die uitkeken over de fonkelende Londense skyline. ‘Is er nóg iemand daarbinnen?’

‘Nee. Hij ligt op het bed.’

Erika keek naar de rubberen handschoenen die over de zijkant van het schoonmaakkarretje bungelden.

‘Meestal is er niemand als ik kom schoonmaken. Dit was voor het eerst sinds... tijden dat ik hem weer eens zag.’

Erika begon de handschoenen aan te trekken. ‘Blijft u hier, alstublieft,’ zei ze. En terwijl ze de nog steeds op haar wachtende Igor vergat en haar bedenkingen over hun relatie naast zich neerlegde, stapte ze het appartement binnen.

2

De houten vloerplanken kraakten en er hing een merkwaardig soort stilte in het appartement, een beetje als dat onheilspellende gevoel dat altijd vlak voordat het onweer losbarst in de lucht hangt. De vele lichten van Londen wierpen hun gloed in de gigantische woonkamer en keuken.

In de stilte klonk alleen een zacht gezoem, dat afkomstig bleek van een enorm aquarium dat was ingebouwd in de wand achter de grote lichte hoekbank. Een groepje witte kwallen bewoog zich pompend door het water, op het ritme van de beluchtingspomp, en twee droevig kijkende platte grijze vissen hingen tussen de bubbels voor zich uit te staren.

Het blauwe licht uit het aquarium weerkaatste op de duur uitzierende roestvrijstalen kastjes en werkbladen van de keuken – die opvallend genoeg geen enkel keukenapparaat bevatte en er zo schoon en leeg uitzag dat hij waarschijnlijk slechts zo nu en dan door een ingehuurde cateraar werd gebruikt.

Erika liep dwars door de kamer, langs een salontafel van oranjebruin dooraderd versteend hout, naar een op een kier staande deur. Ze aarzelde heel even op de drempel toen de haar maar al te bekend voorkomende stank van de dood haar neusgaten in kroop, waarna ze de deur wijd openduwde.

De dikke gordijnen waren dicht, met een spleet van een centimeter of vijftien in het midden. Hierdoorheen viel een baan oranjeachtig licht op het omvangrijke lichaam van een geheel naakte blanke man op het bed.

Omdat Erika de lichtschakelaar zo gauw niet kon vinden, rukte ze de gordijnen open, waarna het licht van buiten de kamer in stroomde. Het enige meubilair in de kamer was een kingsize bed met zwart bedden-

goed. De dode man lag vastgebonden op zijn buik, met zijn armen en benen op zijn rug bij elkaar gebonden. Zijn hoofd was omhooggericht, met het gezicht naar het raam, en er was een stuk schilderstape over zijn mond geplakt. Zijn huid was bleek en blubberig, als pudding.

Erika stak een voorzichtige hand uit om aan zijn pols te voelen.

Yep. Die was dood.

Op de grond aan de rechterkant van het bed lag een stapeltje kleren: een beige broek, een overhemd en een stropdas. Trachtend zo min mogelijk bewijsmateriaal aan te raken of te verplaatsen, doorzocht Erika de broekzakken en vond een leren portemonnee en een kleine witte vierkante envelop. De portemonnee was leeg, op één identiteitskaart na: een pasje van het House of Commons, op naam van ene Neville Lomas, een conservatief parlamentslid voor North East Surrey.

De envelop was niet dichtgeplakt, er zaten drie polaroidfoto's in. Op de eerste lag Neville Lomas volledig gekleed op zijn bed, terwijl hij – ogenschijnlijk nog in leven – wezenloos in de camera keek; op de tweede lag hij naakt op zijn rug; op de derde was hij vastgebonden. Terwijl ze de randen en het fotogedeelte zo min mogelijk probeerde aan te raken, draaide Erika de drie foto's om. Ze waren allemaal in zwarte viltstift ondertekend, in een haast kinderlijk handschrift met grote lussen:

annabelle.

‘Alles goed hier?’ klonk opeens een stem.

Erika maakte een sprongetje van schrik en liet de foto's bijna uit haar handen vallen. De oudere vrouw met de schorre stem en het rode haar stond in de deuropening.

Erika herinnerde zich weer dat ze haar telefoon boven in het restaurant bij Igor had laten liggen. Ze stopte de polaroids terug in de envelop en vroeg: ‘Zou ik uw telefoon alstublieft even mogen gebruiken?’

De ogen van de vrouw vlogen eerst naar de man op het bed en toen terug naar Erika. ‘Ja hoor,’ zei ze.

Erika liep naar de vrouw toe en leidde haar van de slaapkamer terug de woonkamer in. Ze moest hier als de donder een forensisch team zien te krijgen! Ze voelde de opwinding door haar lijf razen: een promi-

nente parlementariër, dat betekende ook een prominente moordzaak! De vrouw bleef staan bij de bank en legde een hand op de armleuning.

‘Wat is uw naam eigenlijk?’ vroeg Erika.

‘Ann-Marie Ross,’ antwoordde de vrouw, gevolgd door een diepe zucht. ‘Mag ik misschien even gaan zitten?’ Haar grove gezicht was opeens bleek en Erika zag dat haar handen trilden. ‘Ik heb ’m nog nooit zo... van dichtbij gezien.’ Ze begon op de zakken van haar kleding te kloppen en haalde er achtereenvolgens een verkreukeld pakje sigaretten uit, een heel klein houten beeldje van de Maagd Maria en een oude smartphone met een gebarsten scherm.

Toen ze deze spullen vervolgens op het stenen tafelblad wilde leggen, stak Erika vlug haar hand uit en nam ze van haar over. ‘Nee! Dit is nu een plaats delict, begrijpt u...’ Toen pas zag ze dat het helemaal geen Mariabeeldje, maar een sigarettenaansteker was.

‘Sorry, ik ben er een beetje draaiërig van geworden. Het gaat zo wel weer... Die heb ik in Lourdes gekocht,’ zei ze, toen ze Erika’s blik zag. ‘Daar ben ik met mijn zus en mijn moeder geweest.’

‘Bent u gelovig?’

‘Welnee. En het is ook niet op ons overgeslagen: we hebben er de hele tijd lopen kibbelen.’

Toen pas overhandigde Ann-Marie Erika haar telefoon, waarna Erika de meldkamer van het politiebureau van Lewisham Row belde en ze verzocht om versterking en een forensisch team. ‘Hoe laat bent u eigenlijk op deze verdieping aangekomen?’ vroeg ze de vrouw toen. ‘En bent u degene die de deur van het appartement heeft geopend?’

‘Ik was hier maar een paar minuten eerder dan u.’

‘Werkt u hier fulltime?’

‘Ik werk op meerdere plekken.’

‘Worden al deze flatjes permanent bewoond?’

‘Ja, al hebben ze liever dat u ze “appartementen” noemt. Deze hele verdieping, plus die eronder en die erboven. We komen hier eens per week schoonmaken.’

“‘We”?’

‘Ja, het bedrijf waarvoor ik werk: Hoopers Limited.’

‘Is de overledene de eigenaar van dit appartement?’

‘Dat weet ik niet. Ze hebben ’m helemaal vastgebonden...’ Haar stem brak ineens, waardoor Erika beseftte dat ze zich al die tijd groot had proberen te houden.

‘Kent u de bewoners, spreekt u wel eens iemand?’

‘Denkt u dat zij een praatje aanknopen met mensen zoals wij? Ik zie wel allerlei figuren het gebouw in en uit lopen, telkens weer andere. We hebben ook wel eens moeten schoonmaken na een feest...’ Ze trok haar neus op. ‘Je zou denken dat van die chique lui ook netter zijn dan wij, maar nee hoor: smerig...!’

Ze hoorden dat de lift weer omhoogkwam.

‘Bedankt dat ik uw telefoon even mocht gebruiken,’ zei Erika en ze gaf Ann-Marie haar mobieltje, sigaretten en aansteker terug. Toen hielp ze haar overeind en liepen ze samen naar de gang.

De liftdeuren gingen met een ping open, waarna er twee geüniformeerde politieagenten uit de lift stapten: een man en een vrouw, allebei wit. Hun jonge gezichten zagen rood van de koude buitenlucht en er zaten regendruppels op hun neonsjes.

‘Vierde verdieping, appartement nummer zes... aan het eind van de gang,’ herhaalde een stem via de radio op de revers van de agente Erika’s telefonische instructies van daarnet.

‘Bent u van het schoonmaakpersoneel? Mogen we u dan verzoeken om deze verdieping vrij te maken, alstublieft?’ zei de agente zodra ze de openstaande deur van het appartement zag. Ze stak haar arm al uit om Erika en Ann-Marie mee te nemen.

‘Ik ben inspecteur Erika Foster,’ zei Erika, licht beledigd dat deze jonge vrouw haar aanzag voor een schoonmaakster. Terwijl de twee agenten haar van top tot teen opnamen, bleef hun blik even hangen bij de rubberhandschoenen en de avondjurk met de zwarte lovertjes.

‘Ik kan niet wachten tot ik hier weg ben,’ zei Ann-Marie, en ze greep het handvat van haar schoonmaakkaretje beet en begon het ding in de kleine ruimte te keren.

‘Mijn naam is agent Dahlia Beck en dit is mijn collega Glenn Constance,’ zei de jonge agente tegen Erika. Ze was erg knap, met grote bruine ogen en een pruilmond. Erika vond haar net een jonge actrice die was gecast als de politieagente in een tv-serie. Zelfs haar uniform

was nog zo nieuw dat het bijna een verkleedpak leek.

Haar collega zag er al net zo knap uit met zijn stevige kaaklijn en filmsterrenlook, al kwam hij wat minder zelfverzekerd over. Erika zag hem de hele tijd slikken en las zelfs wat angst in zijn ogen. ‘Goedenavond, *ma’am*,’ zei hij beleefd.

Erika haatte het om zo genoemd te worden, maar ze had geleerd dat toch nooit iemand luisterde als ze protesteerde, dus liet ze het maar zo.

Ann-Marie probeerde nu haar karretje langs hen te manoeuvreren.

‘Kunt u dat ding alstublieft even laten staan?’ zei Erika. ‘Ik wil graag dat u blijft om een verklaring af te leggen.’

Dahlia’s radio piepte. ‘Hier de meldkamer. Hebben jullie al contact gemaakt?’ vroeg een stem.

Zonder Erika’s blik los te laten, pakte Dahlia haar radio. ‘Ik heb hier een dame staan die beweert inspecteur Foster te zijn, maar we hebben haar nog niet formeel kunnen identificeren,’ zei ze.

Erika voelde de irritatie opblazen. Formeel identificeren? Ze was het lijk niet! Met haar één meter drieëntachtig was ze een stuk langer dan Dahlia. Ze boog naar voren en plukte de radio van Dahlia’s revers. Alsof ze dit arrogante nest ooit haar politiepenning zou tonen! ‘Erika Foster hier. Ben jij dat, Vicky? Over,’ zei ze. Ze had de stem allang herkend, het was de collega die ze daarnet ook al had gesproken.

‘Ja, mevrouw. Over.’

‘Bevestig alsjeblieft even tegenover agent Dahlia Beck hier dat er versterking onderweg is, plús een forensisch team. Over.’

‘Ze zijn over ongeveer twaalf minuten bij jullie. Over.’

Toen Erika de radio weer losliet, zag ze dat Dahlia net zo geïrriteerd was als zijzelf. ‘Ik doe gewoon mijn werk, *ma’am*...’

Erika draaide zich naar Glenn. ‘Het lijkt erop dat de overledene Neville Lomas is, parlementslid voor de conservatieven. Ik heb hem nog niet formeel kunnen identificeren, maar loop even naar de receptie en kijk of je daar meer info over hem kunt verkrijgen.’

‘Ja, *ma’am*.’

‘En voor jou heb ik ook een klusje,’ zei ze toen tegen Dahlia. ‘Jij moet voor me naar het restaurant op de bovenste verdieping gaan.’

3

Igor zat zich net af te vragen of Erika soms ziek was. Ze was al zo lang op het toilet. De ober had zijn champagneglas al tweemaal bijgevuld en hij begon zich al wat licht in het hoofd te voelen.

‘Alles in orde met mevrouw, meneer?’ kwam de gastheer van het restaurant nu vragen.

‘Dat... weet ik niet zeker,’ antwoordde hij, terwijl hij zijn bezwete handen afveegde aan zijn broek. De kraag van zijn overhemd zat opeens ook wel erg strak. Erika’s telefoon lag naast haar bord op de tafel.

‘De chef liet me net weten dat uw gerechten bijna klaar zijn... Zal ik ze anders nog even tegenhouden?’ Igor wierp een blik op de deur en stak zijn vinger tussen zijn kraag en zijn nek. ‘Zou mevrouw dat fijner vinden?’

‘Nee. Breng het maar gewoon. Ik ga wel even kijken waar ze blijft.’

De regen tikte luid tegen het raam. Igor kreeg het akelige gevoel dat deze avond finaal in de soep aan het lopen was. Erika had al niet staan springen bij het idee om poepchic uit eten te gaan. Hij had het gewoon bij zijn eerste ingeving moeten houden: fish-and-chips...

Hij legde net zijn servet neer en wilde opstaan, toen er een knappe vrouw in een politie-uniform met een neonhes eroverheen het restaurant binnenstapte. Ze kwam regelrecht op zijn tafel af. De hele eetzaal viel stil, het ge-plinkplonk van de muzak klonk ineens wel twee keer zo luid. ‘Bent u Igor... Muck?’ vroeg ze, terwijl ze kort haar notitieblokje checkte.

‘Het wordt uitgesproken als “Mak”, maar... ja, dat ben ik. Is alles in orde?’

De gastheer verscheen weer, zijn ogen glansden en hij transpireerde licht. ‘Goedenavond, mevrouw de agent. Kan ik u misschien ergens mee van dienst zijn?’

Ze negeerde hem totaal. ‘Ik ben agent Dahlia Beck,’ zei de vrouw op lichtelijk verveelde toon tegen Igor. ‘Ik heb een boodschap voor u, van inspecteur Erika Foster.’

‘Wát?’

‘Een boodschap,’ herhaalde Dahlia traag, ‘van Erika. Kent u haar? Ze beweerde dat ze u kende.’

‘Ik ken haar zeker, ja. Wat is er dan?’

‘Ze heeft mij gevraagd om u ervan op de hoogte te stellen dat ze is weggeroepen naar een plaats delict...’ Twee dampende borden werden nu naar de tafel gebracht, Dahlia deed een stap opzij zodat de obers ze konden neerzetten. ‘Ze heeft me bovendien verzocht om haar mobiele telefoon op te halen.’

Igor keek op zijn horloge. Erika was nu twintig minuten weg. ‘Wélke plaats delict?’

De obers die het eten hadden gebracht, bekeken Dahlia even van top tot teen en keerden toen terug naar de keuken. De gastheer bleef echter bij de tafel staan. Hij schonk hun allebei een slijmerig lachje en zei: ‘Mevrouw de agent, zou u deze kwestie misschien ergens anders kunnen bespreken?’

‘Waar is die plaats delict dan?’ vroeg Igor. ‘In dit gebouw? Op het damestoilet?’

‘Daar kan ik helaas geen antwoord op geven,’ zei Dahlia.

‘Het moet wel hier zijn! We zouden verdorie chic uit eten gaan...’

Hierop verzachtte Dahlia’s uitdrukking ietwat en ze mimeerde: *beneden*, waarna ze er naadloos aan toevoegde: ‘Is dit haar telefoon?’

Igor knikte afwezig. ‘Gaat het wel goed met Erika?’

‘Ja hoor, prima.’ Toen boog ze zich naar hem toe, griste de telefoon van tafel en beende ermee weg. Een oudere heer keek haar geïnteresseerd na toen ze langs zijn tafel paradeerde, net zoals het merendeel van de mannen in het restaurant deed.

Igor keek naar de twee volle borden voor hem op tafel. De gastheer schonk hem opnieuw een kruiperige glimlach en zei: ‘Bon appétit.’

* * *

Erika nam een lange verklaring van Ann-Marie op. Daarna werd ze door Isaac Strong, de forensisch patholoog, teruggedroepen naar de plaats delict. Het appartement wemelde inmiddels van de forensisch medewerkers, die onder andere monsters stonden te nemen van de vloer van de keuken en die van de badkamer.

Dahlia en Glenn vroegen of ze samen met Erika naar de plaats delict mochten, waarna ze allemaal een witte forensische overall over hun kleren aantrokken. Door de hele gang, woonkamer en slaapkamer was een soort stapstenenpad van stalen dozen aangebracht, elk een centimeter of dertig van elkaar, zodat iedereen zich door de ruimte kon verplaatsen zonder de plaats delict te verontreinigen.

De touwen om de ledematen van de man waren intussen doorgesneden, maar toch lag hij nog steeds in dezelfde positie, met zijn armen en benen naar achteren en zijn ogen opengesperd. Naast het bed stond al een brancard op hem te wachten en een forensisch fotograaf was bezig om elke vierkante centimeter van de ruimte te documenteren.

‘Goeienavond,’ zei Isaac, van wie boven het mondmasker alleen zijn bruine ogen te zien waren. Hij keek er Erika even strak mee aan. ‘Heb jij je plannen voor vanavond toch herzien?’ Hij en Erika waren buiten het werk om goed bevriend en ze had hem eerder aan de telefoon toevertrouwd dat Igor haar tot haar grote verrassing had uitgenodigd voor een etentje.

‘Tja...’ zei Erika vaag. ‘Maar wat kun je ons hierover vertellen?’ Ze keek neer op het naakte lichaam en voegde toen toe: ‘Heb je al een tijdstip van overlijden voor me?’

‘Leuk geprobeerd.’

‘Een grove schatting dan?’

Isaac zuchtte. ‘Zijn lichaam bevindt zich nog in een van de vroege stadia van rigor mortis,’ zei hij, wijzend naar de achteruit gebogen armen en benen van de man. ‘Growth kan ik het tijdstip van overlijden daardoor inschatten op... ergens in het afgelopen etmaal.’

‘Vanaf acht uur gisteravond dus,’ berekende Erika snel.

‘Op het eerste gezicht lijkt hij twee, of misschien zelfs drie gebroken ribben in zijn borstkas te hebben én zijn rechterarm is uit de kom, wat

erop zou kunnen duiden dat hij zich heftig heeft verzet toen hij werd vastgebonden.’

Glenn, die naast Erika stond, schraapte nerveus zijn keel. ‘Wat denkt u? Zou het seks met wederzijdse instemming zijn geweest?’ vroeg hij.

‘Sommige mannen worden graag vastgebonden,’ zei Dahlia.

‘Dat soort dingen weet jij wel, hè?’

‘Rot op, Glenn.’

‘Héhé, een beetje respect, alsjeblieft,’ gromde Isaac, die Erika’s irritatie over de jonge agenten kennelijk deelde.

Hij liep naar het hoofd van de man. ‘Mag ik even wat meer licht?’ vroeg hij aan een van zijn medewerkers, waarop de dichtstbijzijnde lamp wat dichterbij werd gebracht. De wijd openstaande ogen van de dode man lichtten fel op. Isaac nam een pincet met platte uiteinden, pakte de rand van de schilderstape ermee beet en trok deze toen heel voorzichtig los van het gezicht. Eronder zat een lijkstijve grimas met gelige tanden. Erika had dat gezicht eerder gezien, wist ze: op tv, tijdens een of ander parlementair debat. Hij had toen diezelfde grimas getrokken, bedacht ze, zij het een stuk levendiger.

Isaac deed een stap naar achteren en liet de reep schilderstape in een doorzichtige plastic bewijszak vallen. Daarna gaf hij die aan een van de forensisch medewerkers, die er meteen een etiket op plakte. ‘We zullen hem nog officieel moeten laten identificeren, maar ik zou zeggen dat het om Neville Lomas gaat, dezelfde man als op de foto op het House of Commons-pasje én op deze polaroids,’ zei Isaac. Hij overhandigde Erika de drie directklaarfoto’s, die intussen elk in hun eigen forensisch bewijszakje waren gestopt en glinsterden van het vingerafdrukpoeder.

Terwijl Erika ze opnieuw bestudeerde, voelde ze haar afschuw stijgen toen ze besepte dat ze een soort stripverhaal met een heel slechte afloop leken te vormen. ‘Hij ziet er beroerd uit,’ zei ze en Isaac knikte.

‘Wie noemt zijn kind tegenwoordig nog Annabelle?’ vroeg Dahlia zich hardop af, toen ze de handtekening achter op de polaroids zag.

‘Dat zou je ook van Dahlia kunnen zeggen...’ zei Glenn. Zijn collega rolde met haar ogen.

‘Ik zal ervoor proberen te zorgen dat je het toxicologisch rapport zo

snel mogelijk krijgt,' zei Isaac tegen Erika, met een zijdelingse blik op de twee jongere agenten.

'Maar er zitten zo te zien geen vingerafdrukken op. Jammer,' zei Erika en ze keek naar de technisch rechercheurs die de bedstijlen zaten te bepoederen. Ook op de muur bij het hoofdeinde en rond de lichtknopjes hadden ze al vingerafdrukken zichtbaar gemaakt. Ze stapte opzij om de forensisch fotograaf bij de berg kleren te laten, die nog steeds op de grond naast het bed lag. 'Deze zaak zal een hoop extra aandacht krijgen. Kan ik de uitslag van die afdrukken ook zo snel mogelijk krijgen?'

'Vanzelfsprekend,' zei Isaac.

'Is dat een ja?'

'Ja.'

'En hoe zit het met de doodsoorzaak?'

'Erika... ik moet mijn lijkschouwing nog uitvoeren.'

Ze bekeek de polaroids weer. 'Zelfs als je er als parlementslid op kickt om te worden, eh... nou ja, wat dit ook maar moet voorstellen... zou je daar dan nog bij willen worden gefotografeerd ook?'

Ze zag dat Dahlia en Glenn elkaar een betekenisvolle blik schonken. 'Ja, wat nou?' riep Erika gepikeerd uit. 'Zeg op!'

Dahlia wees naar een van de forensisch medewerkers, die in de deuropening van de slaapkamer stond – met een paraplustandaard vol lange leren rijzweepjes in haar handen. 'In de gang is een kastje met allemaal bdsm-pornoblaadjes en -dvd's erin. En deze dingen dus,' zei ze.

'Zijn er nog meer paardrijspullen gevonden?' wilde Erika weten.

'Nee. Maar ik geloof ook niet dat deze op paarden zijn gebruikt.'

'Zijn er ook verboden middelen gevonden?'

De forensisch medewerker schudde haar hoofd. 'Niets, nóg niet dus.'

'Dank je wel. Stop alles maar in een bewijszak.' Erika keek opnieuw naar de bewijszakjes met de polaroids. 'Die Annabelle kán natuurlijk een prostituee zijn geweest die hij had ingehuurd.'

'Ik geloof dat de juiste term tegenwoordig "sekswerker" is,' merkte Dahlia droog op.